

Pamačiusi, kad Tomas pakėlė akis į bažnyčios bokšto laikrodį, Anika paspartino žingsnį. Jie vėlavo jau dešimt minučių. Pavėlavo Tomo mama. *Tėtukas* sirgo radikulitu, tad prieš išvažiuodama ji turėjo jam padėti atsigulti. Be to, jai teko pažadėti kiek įmanoma greičiau sugrįžti namo. Nors mama tiesiai to nepasakė, tačiau Tomas ir Anika iš užuominų suprato, ką ji turėjo galvoje, – iš restorano teks eiti tiesiai namo.

Vakaras buvo vėsokas, tačiau *Kungs** gatvėje jauni žmonės zujo pasipuošę plonais vasariniais drabužiais. Vaikinai žele suteptais plaukais ryšėjo kaklaraiščius ir vilkėjo pirmuosius kostiumus gyvenime. Merginos avėjo batelius smailia aukšta pakulne ir vilkėjo sukneles su plonomis petnešėlėmis. Daug jaunuolių rankose spaudė butelius, kai kurie jau buvo išgėrę. Jie tikrai neliks vieiši. Kaip jaunai atrodė šie žmonės! Tikriausiai Tomas perskaitė Anikos mintis.

– Kaip gerai, kad jie turi dar kelerius metus, iki pavirs tokiais seniais kaip mes, – jis linktelėjimu parodė jauną

* *Kungsgatan* (liet. „Karaliaus gatvė“) – gatvė Stokholmo centre. (Vert. past.)

porelę, rymančią prie medžio. Greta jų ant žemės stovėjo iki pusės nugertas šampano butelis.

– Taip. Negana to, kad tenka patiems tai iškentėti, vėliau dar turim stebėti, kai tas pats vyksta su savais vaikais!

Pamatęs įniršusį Anikos žvilgsnį, Tomas nusijuokė.

– Juk reikia šiek tiek pasilinksminti, kai tau šešiolika ir esi įsimylėjęs...

– Kai esi girtas ir nelaimingas... O Dieve! – Anika nusipurtė. – Tikiuosi, kad mūsų vaikai šitaip nesiels.

– Žinoma, kad elgsis. Jeigu žmogaus gyvenime nėra šito laikotarpio, vadinasi, kažkas vyksta ne taip, tiesa?

– Taip, gali būti. Tačiau jeigu turėčiau galimybę rinktis, verčiau norėčiau juos matyti namie sėdinčius prie pašto ženklų kolekcijos, o ne besivalkiojančius gatvėje ir geriančius alkoholį. Jaunuoliai yra tokie... nepatikimi!

– O tu nebuvai tokia?

– Deja, buvau, ir tai siaubinga, – Anikai teko nusišypsoti.

Jie atėjo.

Tomas atidarė duris ir pirma praleido Aniką. Po to, kai drabužinėje pakabino paltus, jie buvo palydėti prie staliuko. Padavėjas išspaudė rūgštą šypseną, kai Anika atsiprašinėjo už pavėlavimą:

– Auklė buvo nepunkuali...

– Pasitaiko, – pasakė jis atitraukęs kėdę. Neatrodė, kad padavėjas būtų turėjęs bent menkiausios patirties su vėluojančiomis auklėmis.

Gavę valgiaraštį jie pradėjo vartyti.

– Tikriausiai veršienos, – nusprendė Tomas. – Ar užsisakysime užkandžių?

– Aš norėčiau. Mielai suvalgyčiau *Cannelloni* makaronų su omarais. O tada mėsos – veršiena skamba gundančiai.

– Aš užsisakysiu to paties. Pasirinkimo teisę paliekame tau, – nusijuokė Tomas.

– Puiku, – Anika užvertė valgiaraštį ir apsižvalgė restorane.

Jie gavo gerą staliuką – salės pakraštyje, vietoje, iš kurios buvo gerai matyti, kas vyksta aplink. Restorane žmonės, daugiausia vyrai, sėdėjo mažomis grupelėmis. Vyrai, susitikę verslo vakarienės. Be judviejų, salėje buvo dar viena porėlė. Abu vyresni negu šešiasdešimties, madingai apsirengę ir gana formalūs. Tikriausiai jie norėjo atšvęsti kokią nors progą. Anikos žvilgsnis sugrįžo prie Tomo. Ji nebuvo pratusi matyti vyrą, vilkintį kostiumu. Nors jis atrodė puikiai, ji žinojo, kad Tomas nemėgsta ryšėti kaklaraiščio. Vis dėlto prisivertė užsirišti. „Žinau,

kad tau tai labai patinka“, – pasakė jis. Atsilygindama ji apsilvilko suknelę. Netgi ne tą, kurią manė vilkėsianti. Ploną, atvirais pečiais, kuria buvo pasipuošusi per Johanos ir Stefano vestuves. Iš tiesų ji jau buvo ankštoka. Nejaugi priaugo svorio? Žinoma, paskutinį kartą šią suknelę ji vilkėjo prieš... trejus, ne, ketverius metus, dar prieš antrą nėstumą, bet vis dėlto... Iš tiesų Anika nesijautė taip smarkiai sustorėjusi. Kilogramai tikriausiai užaugo labai lėtai. Nors ji buvo nusprendusi rengtis kitus drabužius, užsivilkusi švarką gerai atrodė ir su senąja suknele.

– Tikriausiai ir mes čia taip sėdėsime po dvidešimties metų, – Tomas nežymiai linktelėjo į tyliai sėdinčią pagyvenusią porą.

– O Dieve, nekalbėk tokių dalykų.

Tomas nustebejęs įsmeigė akis į žmoną.

– Kodėl?

– Tu tik pažvelk į juos! Nuo tada, kai atėjo čia, jie beveik nesikalbėjo. Atrodo tokie liūdni, o ji... ji net nėra laiminga.

Tomas atrodė įskaudintas.

– Man jie padarė gerą įspūdį, – atsakė jis.

Anika dar kartą slapčia pažvelgė į porą. Jie vėl sėdėjo nebylūs. Ji gūžtelėjo pečiais ir išspaudė šypsena.

– Galbūt tu teisus.

Priėjo padavėjas ir priėmė užsakymą. Nors Anika priešinosi, Tomas primygtinai reikalavo užsakyti butelį šampano. Kai gėrimas buvo atneštas ir taurės pripildytos, jis pakėlė taurę ir pažvelgė į žmoną.

– Už septynerius metus.

Anika pakėlė savąją.

– Už septynerius metus.

Šampano skonis buvo nuostabus. Jis turėjo švelnų mielių prieskonį, tarsi ką tik iškepta duona. Anika atraukė žvilgsnį nuo Tomo. Septyneri metai. Na, puiku. Tada buvo tik laiko klausimas, kol... Per septynerius metus viskas nusistovi. Kaip ir per trejus, tik daug rimčiau. Ji nurijo dar vieną gurkšnį. Sproginėjantys gėrimo burbuliukai kuteno gomurį. Jie mylėjo vienas kitą. Galbūt nebe taip stipriai, nebe taip aistringai, tačiau tai vis dar buvo meilė. Jeigu žmogus gyventų nuolat apimtas aistros, jis tikriausiai ilgainiui išsektų. Arba viskas baigtųsi kaip Lizai Teilor, kurios jausmai virto neurotiška priklausomybe. Aistra nėra geras dalykas, ypač jeigu ji tęsiasi ilgai. Valandėlę juodu tylėjo.

– Mila ir Fredrikas jau apsisprendė pirkti namą.

– O, tikrai? – Tomui, rodės, palengvėjo, kai Anika nutraukė tylą.

– Taip. Jie persikraustys kitą savaitę.

– Kalbi apie tą namą Enskedėje*?

– Mhm.

– Kiek jiems teko už jį sumokėti?

– Man rodos, du milijonus ir keturis šimtus tūkstančių. O gal šešis šimtus tūkstančių? – suabejojo Anika.

Tomas atrodė priblokštas.

– Viskas įvyko taip greitai. Nors Fredrikas jau seniai kalbėjo apie namo pirkimą, Mila visada norėjo pasilikti mieste.

– Taip, ji iš tiesų to norėjo, tačiau pati puikiai suprato, kad su vaikais jų bute jau darosi per ankšta.

Tomas linktelėjo, tada kiek pagalvojęs paklausė:

– Ar tu irgi taip manai?

– Ne, – iš karto atsakė Anika. Vien pagalvojęs apie išsikraustymą iš miesto ją apimdavo nerimas. Ar verta persikelti į kokį nors priemiestį vien dėl to, kad prie durų turėtum kelis kvadratinis metrus žolės ir sūpuokles? Palikti butą su koklių krosnimi ir ant kojelių stovinčia vonia tam, kad gyventum dviejų aukštų name, kuriame reiktų valyti dulkes, o kieme augtų obelis, kurios vaisių šeimai vis tiek nesuvalgytų. Ne, ačiū!

– Kokia laimė...

– Juk tu juokauji, tiesa? – suabejojo Anika.

* Naujas gyvenamasis rajonas Stokholmo pakraštyje.